

tilveiebringes en større Rolighed i Kirken, end man hidtil har havt, og det vilde være meget vanskeligt at finde en Vej til den Ordning af de kirkelige Forhold, som var den rette. Der er her i Folkethinget ved mange Leiligheder udtalt en meget ringe Grad af Stemning for en saadan Sammenkomst af Geistlige og Verdslige, som var nødvendig for at tilveiebringe en saadan Ordning; man kan ogsaa meget godt udmale sig Virkninger af sige Synoder, der kunne være meget ønskelige, men, naar man seer hen til de Betingelser, der ere nødvendige for at tilveiebringe noget endeligt Resultat deraf, saa kan jeg ikke faae høie Tanker om det, som de virkelig vilde tilveiebringe.

Gram: Med Hensyn til den høitærede Ministers Udtalelse skal jeg kun tillade mig at bemærke, at der i flere Aar, jeg troer næsten hver Gang Rigsdagen har været samlet, har været bevilget en Sum til idetmindste at gjøre en Forberedelse dertil. Et Forsøg kunde man dog gjøre; men til Dato er der ikke foretaget et eneste Skridt fra Regjeringens Side for at gennemføre de to Paragrapher, om hvilke der her nærmest er Tale. Det synes mig dog, at Regjeringen idetmindste kunde sammenkalde en Forsamling for at see, om der lod sig Noget gennemføre; visse sig da, at dette ikke var muligt, saa kunde Grundlovens Paragrapher naturligtvis heller ikke lade sig gennemføre. Men, naar der ikke gjøres et Forsøg, kunne vi dog ikke vide, om det kan lykkes eller ei.

Formanden: Det nu omhandlede Punkt skulde jeg ikke ønske videre omtalt; det staaer ikke i en saa umiddelbar Forbindelse med den stillede Forespørgsel, at det er ønskeligt, at vi gaae videre ind derpaa.

J. A. Hansen: Efter denne Tilkjendegivelse af den ærede Formand staaer jeg rigtignok i en vanskelig Stilling; thi efter min Mening hører dette Spørgsmaal saa nøie til Interpellationen, som noget Spørgsmaal kan gjøre.

Formanden: Ikke efter min Mening.

J. A. Hansen: Ja, da den ærede Formand har denne Mening, skal jeg vide at rette mig derefter; men jeg var nødt til at udtale dette, fordi det egentlig var det Punkt, jeg ønskede at yttre mig om. Hvad Sagen i det Hele angaaer, skal jeg henholde mig til, hvad Rigsdagsmanden for Maribo Amts 1ste Valgfreds (Lindberg) har sagt. Hans Betragtning af Sagen stemmer ganske med min, og jeg skal specielt fremhæve, at jeg ogsaa ganske samstemmer med ham i den udtalte Dom over det gamle Cancellie; det er fuldkommen sandt og begrundet, hvad han ved denne Leilighed har udtalt om dette Cancellie. Det forekommer mig, at den ærede Interpellant kom ind paa et noget slibrigt Gebeet ved at udtale en Dom over Mormonernes Troeslærdomme; det er en vanskelig Mark at komme ind paa for Mænd, der høre til et andet Troesfællesskab; thi det er naturligt, at, naar vi antog det fremmede Troesfællesskab for at være bedre end det, hvortil vi høre, saa gik vi over til det; men deraf følger jo ogsaa, at ethvert af alle Troesfællesskabs Medlemmer maa forkaste enhver Tro, der ikke er hans egen, og den Dom, man saaledes sælder om sin Modstander, har altsaa ikke nogen videre Berettigelse. Med Hensyn til at Folketirkens Bestyrelse skulde sætte sig i Bevægelse, da kan den ikke gjøre det, saalænge der ingen Bestyrelse er. At Regjeringen skulde indhente Erklæringer i Amerika, maa jeg overmaade meget fraraade. I Amerika er der jo mangfoldige Religionssecter, mange flere, end jeg troer Noget af os vilde kunne opregne, og det Svar, man vilde faae fra Amerika, vilde blive efter det Troesfællesskabs Bestaaenhed, man henvendte sig til. Man kunde henvende sig til Troesfællesskabet, hvorfra man vilde faae meget anbefalende Skudsmaal for Mormonerne, og man kunde henvende sig til andre, der ikke vilde kunne finde stærke Ord nok for deres Misbilligelse af Mormonerne; jeg troer derfor, at denne Vej vilde være meget slibrig.